

ήλίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠλίστατο πάντα“ („Oskas paljugi töid ta, ent halvasti oskas ta kõiki“) ...

Millest unistad?

Unistan sellest, et kord on nii palju aega, et selgeks õppida raamatuköitmine. Ja meelsasti elaksin mõnda aega Kreekas, näiteks keset Egeuse merd Párosel. Võlub sealne valgus, kordumatu taevas, meri – need on teistsugused kui siin. Eks see valguse ja taevasinise igatsus on põhjamaise elu paratamatus.

Anu Rjabinin 60

Sündinud 30.11.1964 Tapal

Õppinud Tartu Ülikoolis

Raamatukogus alates 27.08.1991

60 aastat on kaunis ja väärikas elu verstepost, kui kogemused, tarkus ja pühendumus moodustavad harmoonilise terviku. Just sellisena tunneme ja hindame meie toredat kolleegi Anu Rjabininit.

Anu on sündinud Tapal ja käinud seal ka koolis. Pärast kooli asus ta õppima Tartu Ülikooli, mille lõpetas edukalt diplomeeritud filoloogina. Raamatukoguga ristusid Anu teed 1991. aastal, mil ta alustas tööd hoidla B-korrusel. Temast kujunes kiiresti suurepärase ja hooliv B-korruse perenaine, kelle peale sai alati kindel olla. Täna seostub meie raamatukogus kõik, mis algab tähe kombinatsiooniga PER ja DISS, just Anuga. Veel juhtis ta ligi

15 aastat raamatukogu infopunkti, korraldades edukalt nii lugejate registreerimist kui ka kassasüsteemi tööd ning olles raamatukogu väärikas ja usaldusväärne visiitkaart.

Just infopunktis tuli eriti selgelt esile Anu professionaalsus – tema kiire mõtlemine ja reageerimisoskus, mis on teeninduse eesliinil hindamatu väärtusega. Anu on alati kaine mõtlemisega ja tasakaalukas, suudab ka kriitilistes olukordades pädevalt tegutseda ning leiab alati lugejale hea lahenduse. Sama kindlalt ja vastutustundlikult täidab ta oma ülesandeid ka praegu dispetšerina.

Anust võib jääda esmamulje kui pigem tõsisest inimesest – ta ei ole nunnutaja ega suur lobiseja. Kuid kui Anu juba sõna võtab, teab ta alati täpselt, mida ja kuidas öelda. Meie, tema kolleegid, teame aga hästi, kui südamlilik ja tähelepanelik ta on nii kolleegide kui ka lugejate suhtes ning kui väga ta oskab hinnata head nalja ja vaimukat huumorit.

Üks Anu silmapaistvamaid omadusi on tema ääretu töökus. Nagu üks meie osakonna kolleeg on tabavalt öelnud: „Anu ei vingu, ei virise ega hädalda – ta lihtsalt võtab ja teeb!“ Just selline Anu ongi. Olgu tegemist uue kassasüsteemi Noom kasutuselevõtuga, kaardimaksete juurutamisega, infopunkti töökorralduse ümbermõtestamisega või ajakirjakogu korrastamisega pärast remonti – Anu vastus on alati olnud: „Väga hea, arutame detailid läbi ja teen ära – vajadusel tulen kasvõi puhkusest.“ Selline valmisolek ja vastutustunne on omadused, mida ei saa õpetada, need on inimeses endas.

Ka väljaspool tööd on Anu mitmekülgne ja huvitav inimene, kes palju loeb, jalutab, reisib, kokkab. Talle meeldib kokku panna keerulisi puslesid, ta jumaldab õudusfilme ja krimkasid. Autod on talle alati huvi pakkunud ning ta on väga hea autojuht. Anu elab Elvas ja on juba 35 aastat igal hommikul Tartusse tööle sõitnud. Seegi räägib ilmekalt tema truudusest ja pühendumusest meie raamatukogule.

Kindlasti väärrib mainimist ka see, et Anu on suurepärase reisikaaslane. Võin seda isiklikult kinnitada:

mõned aastad tagasi Riias tuli ta minuga kõhklemata kell kaks öösel ja miinus üheksa kraadiga välja otsima kohta, kus saaks süüa pelmeene ja laulda karaoket. Tööreisil Helsingisse aga istusime lennukis kõrvuti ning see oli Anu elu esimene lend. Ta oli rahulik ja vapper ning tema esimesed sõnad pärast maandumist olid: „Nüüd tahaks ma ka helikopteriga lennata!”

Kallis Anu, soovime Sulle kõrget lendu, uusi avastusi, toredaid reise, head tervist ja palju rõõmu elust, lugejatest ning tööst raamatukogus.

Olga Einasto

Anneli Sepp 50

Sündinud 28.04.1974 Tallinnas

Õppinud Saue keskkoolis (1992), Tallinna Ülikoolis infoteadusi (1997)

Raamatukogus alates 01.11.2002

Kuidas ja millal sai sinust raamatukoguhoidja?

Otsuse minna raamatukogundust õppima tegin keskkooli lõpuaktusel. Kuni selleni olin olnud suures teadmatuses, mida edasi õppima minna. Teadsin ainult, et majanduslikel põhjustel pean valima mõne Tallinna kooli. Seal aktusel istudes tuli äkki pähe, et on ju olemas selline eriala nagu raamatukogundus! Huvi oleks olnud ka restaureerimise vastu, aga soovijate vähesuse tõttu seda lisaeriala kahjuks ei avatud.

Mis on sind hoidnud raamatukogus?

Olen tundnud end siin vajalikuna. Õnn ja juhus on andnud võimaluse teha raamatukogus väga erinevaid töid, olen näinud raamatukogu mitmekülgsemalt kui „keskmine” raamatukoguhoidja. See, et mu esimene töökoht sattus olema muusikaakadeemia raamatukogu, andis veel hulgaliselt lisavõimalusi. Olen saanud kujundada raamatukogu keskkonda, olla osaline ESTERi infosüsteemi kasutuselevõtus, töötada lugejateeninduses ja kataloogijana. Töö muusikakogudega on nõudnud süvenemist detailidesse ja tähelepanu pööramist nüanssidele, mis tihti jäävad tähelepanuta. Olen korraldanud retrokataloogimist ja digiteerimist, veebiarendust jms. Olen panustanud ERÜ ja ELNETi tegevusse, sh raamatukoguhoidja kutsestandardi rakendamisse, kohalike ja rahvusvaheliste ürituste läbiviimisesse jms.

Olen teinud palju vabatahtlikku tööd, enda kanda võtnud raamatukogu traditsioonide hoidmise olukorras, kus inimeste lahkumise tõttu oleks need katkenud. Nii toimetasin aastaid Nimeta Lehte ja olen vedanud UTLIB-teatrit.

Isegi kui me iga päev ei tegele kultuuripärandiga, on raamatukogus töötamine privileeg, mida me harilikult võib-olla ei oska hinnata. Töötame pika ajaloo akadeemilises asutuses, me ümber on arukad ja edasipüüdlikud inimesed.

Ja lisaks sellele veel bibliograafiate maailm, kuhu sattusin tänu ülikooli lõputööle Uku Masingust. Nüüdseks olen koostanud kümme-kond isikubibliograafiat, ühtki neist küll mitte oma põhitöona.

Kas on sul mõni kogemus, elamus, mis on sind sügavalt liigutanud?

Aastaid tagasi sain erakordse elamuse pärast IFLA konverentsi Göteborgis, kui avanes võimalus teha väljasõit Bohusläni maakonda 2500–3500 aastat vanu Tanumi kaljujooniseid vaatama. Need UNESCO maailmapärandi nimekirja kuuluvad joonised pärinevad Skandinaavia pronksiajast. Ma ei teadnud varem, et neid on nii palju, et neid saab